

æffe til Strid, men at det, det lagde Kryffet paa, var en Opfordring til sine Kolleger i det andet Thing om at mødes med det i en fælles Bestræbelse for at finde et Grundlag til Enighed, uden at Landstinget derved forlanger nogen Underkastelse, uden at det forlanger nogen anden Ynggelse end den, der saa at sige skyldes det fælles Vel, kan jeg ikke forstaa den megen Tale om, at det Udfald, Dødsningerne have faaet, skulde gjøre det umuligt for Folkethinget at give efter, saa sandt som det er den uheldede, opoffrende Fædrelandsfærlighed, der særlig skal søge sin Styrke i ikke at ville sørge for sit Eget. Saa sandt denne er tilstede i de forskjellige Samsundslag, som man jo maa forudsætte, kan jeg ikke forstaa denne Talemaade om, at det skulde være under Folkethingets eller Landstingets Værdighed at give efter og bringe Offre paa Overenskomstens Alter for at naae det, man ønsker. Jeg skal saaledes, indtil jeg ser Kjendsgjerninger for mig, vedblivende nære Haab om, at der maa være en saadan Udsigt til Overenskomst som den, Landstinget har udtalt Haabet om i sin Betænkning, som ogsaa jeg har sat mit Navn under, og at man fra begge Sider vil nære saa loyale Anskuelser imod hinanden, som ere forenelige med Forsatningens Aand og Thingenes Selvstændighed, saa at ikke det ene Thing, om jeg saa maa sige, skal kaste sig paa Maven, for at det andet kan triumfere.

Sauerløv: Den sidste ærede Taler har givet mig Anledning til at sige et Par Ord ogsaa ved denne Leilighed. Pointen i det ærede Medlems Udtalelser kan siges at være Hændelsen af saavel Landstingets som Folkethingets Ret til at udgive sit Veto, og det Samme berørte den ærede Ordfører idag. Jeg vil da kort udtale min Opfattelse af dette Veto, som ogsaa jeg tror, at høert Thing for sig har. (S. Federjen: Det har jeg ikke talt om!) Det ærede Medlem siger, at han ikke har talt om dette, men det forekommer mig, at det dog egentlig var dette, som hele hans Tale dreiede sig om. Ethvert af Thingene har efter min Opfattelse en bestemt Ret til et Veto, til at sige Nei. Saa snart det ene af Thingene forlanger en Indrømmelse paa Finantsloven eller en hvilken som helst anden Lov, bliver jo det, som ønskes indsat, Gjenstand for Forhandling og kan ikke opnaas, medmindre en Overenskomst mellem begge Thingene kommer istand. Noget Andet er det, naar det er en Bevilling, som bliver forlangt, og som det ene Thing siger Nei til, thi da har det Thing, som siger Nei, det afgørende Veto, og da have de andre Faktorer i Statsmagten ikke noget Middel til at bringe det vedkommende Thing til at forandre sin Holdning. En saadan Ret har Landstinget saavel som Folkethinget, og jeg vilde, hvis den blev angreben for dette Things Vedkommende, paa det Allerkræftigste

bidrage Mit til, at den kunde hævdes. Vi have jo ogsaa historiske Exempler paa, at det er sket. Vi have Bevis for, at der var, om jeg maa bruge det Udtryk, Lendents hos Folkethinget til at fylde Finantsloven med mangfoldige Sager og gjøre den meget fyldig. Det er ikke saa mange Aar, siden det skete, og maa være i frisk Minde. Regjeringen sagde Nei, og Landstinget sagde Nei, og Følgen blev, at Landstinget og Regjeringen vandt Seir. Og det er rigtigt, thi den, der siger Nei i disse Spørgsmaal, er absolut den Stærkeste. Men hvad er det, Striden nu dreier sig om? Man gjør jo nu her netop det Samme. Man vil indføre den Praxis, som man tidligere bekæmpede. Man forlanger her Thing indsatte paa Finantsloven, som i strengere Forstand kunne siges at være Finantsloven uvedkommende. Det er sagt, at man skal gaa Oftergivenhedens og Overenskomstens Vej, hvis man vil vente at faae det, som man ønsker, opgjort til Lov, og det er jo heller ikke Ting, som man kan tro at kunne sætte igjennem ved en bestemt Paastand. Det er det, som er Pointen i den Strid, som føres her, og naar den ærede sidste Taler for sit Vedkommende sandt det uforvareligt fra det andet Things Side saa haardt hjertet og bestemt at negte at gjøre Indrømmelser ved nogle af Lovpunkterne paa Finantsloven, saa vil jeg sige, at det staa for mig som en Sag af meget stor konstitutionel Betydning. Det er nemlig Hensynet til Vælgerne, der ligger imellem. Jeg vil ikke indrømme, hvad den ærede sidste Taler ogsaa sagde, at han ikke kunde tro, at de forskjellige Rigsdagsmænd havde modtaget Instruxer fra deres Vælgere, efter hvilke de skulde stemme i Rigsdagen. Ivertimod, jeg veed meget godt, at Grundloven giver de enkelte Medlemmer frie Hænder; selv om der var paalagt dem saadanne Instruxer, behøve de ikke at følge dem. Men noget Andet er, naar de forskjellige Medlemmer ere komne hjem og have angivet, at det er det og det Standpunkt, de staa paa, og de have faaet deres Vælgere Tilstaaelse for, at de ere i fuldkommen Overensstemmelse med dem, og Spørgsmaalet atter kommer frem til Vælgernes Dom, og Vælgere endnu give det samme Svar, thi saa kan jeg ikke se rettere end, at hvis Folkethinget nu ved det Kryk, som bliver lagt paa det dels af Regjeringen og dels ogsaa af dette Thing, giver efter, vil dette faae en meget stor konstitutionel Betydning for Fremtiden, og at det vil være en Forrykkelse af den Plads, som denne Faktor i Statsmagten har. Jeg vilde i høi Grad beklage, om noget Saadant skulde ske i min Levetid. Det er derfor, jeg ikke kan se rettere, end at Vanstelighederne ere langt større iaar end forrige Aar ved at opnaa en Overenskomst paa det Grundlag, som den ærede Ordfører for Flerpartiet i Finantsudvalget har udviklet. Jeg kan heller ikke indse, at det sidste Stykke i Betænk-